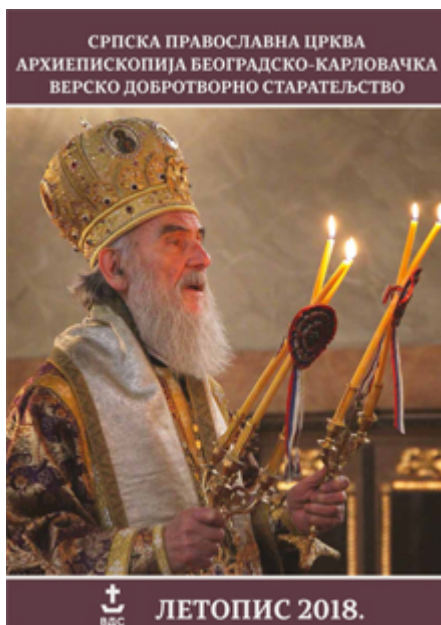

Летопис верског добротворног старатељства

Кроз овогодишњи летопис – извештај о нашем раду желимо да се најпре захвалимо свим нашим добровољцима – волонтерима свесни да они чине нашу моторну снагу и највезивније ткиво нашег Светог Тела – Цркве Христове.

Без њиховог времена које су нам ставили на располагање као најдрагоценији дар све што чинимо не бисмо постигли, а без њихове чисте вере не бисмо свакодневно брали плодове поверења многих који нам се касније прикључују. Сведоци смо томе да велики број њих код нас проналази утеху и задовољава глад и жељу за заједницом и припадањем заједници. Осећај да се чини нешто добро, а посебно онда када немамо пуно тога материјалног да дамо јер се и сами учимо и васпитавамо ономе најважнијем у животу доводи до тога да људи желе да своје време поклоне другоме и то чине преко нас.

Свако доба има своје изазове. Изазов овога нашега јесте у томе да стално морамо да ослушкујемо брзе промене у друштву и потребама друштва. Зато је данас најдрагоценији дар поклонити некоме своје време и поделити причу са неким другим.

Разне маркетиншке агенције су то врло добро схватиле да човек ових година окружен информацијама, а посебно сликама на сваком кораку, не може више ни да прима садржаје дуже од пар минута. У таквим приликама више него икада долази до изражаја само спремност да некога саслушамо. Кажу за доброг човека данас „знаш он је спреман да саслуша“, а кад томе додамо и да послуша долазимо до основне хришћанске врлине на којој се темељи лични однос са Богом свакога од нас. Није наш задатак да исправимо „Божју неправду на земљи“ наше је да сведочимо своју веру и да „људи виде наша добра дела и прославе Оца нашега који је на небесима“.

Ту се Верско добротворно старатељство разликује од свих других „хуманитарних организација“. По томе своме циљу, да кроз наше добро људи приме и заволе Бога се разликујемо од других. Живимо окружени морем таквих различитих организација које у центар свога деловања стављају самога човека а не заједницу Бога и човека. Управо је неразумевање тога јасног циља многе у Цркви који су свесни опасности и тековина хуманизма одвело на другу страну размишљања да је непотребно да се Црква бави социјалном делатношћу јер је њена мисија далеко узвишенија. И једне и друге је демантовало време у коме живимо. Прве јер не могу дуго да трају без благодати Светога Духа који само у Цркви делује, а друге неуспех њихове јеванђелске мисије јер баријеру материјалног света и човека не могу да пробију без укључивања и материје и времена и свих других овоземаљских категорија. Не можемо у данашње време очекивати да нам људи дођу у Цркву – морамо ми изаћи у свет и постати ловцима људи.

Додатни реални проблеми наших снага и капацитета се додатно продубљују кроз благосиљање разних фондова и организација који нису увек јасно црквени нити функционишу као саставни део Цркве. Разна удружења и појединци који не желе да прихвате механизам деловања и устројство Цркве иако можда и сами крштени и црквени људи кроз своју делатност уносе смутњу. Никада ми неће бити јасно шта спречава некога да оквиру своје парохије и конкретне литургијске заједнице са својом браћом истомишљеницима чини и сведочи своје хришћанско милосрђе. Све је те опасности имао на уму патријарх Варнава Росић када је вођен благодаћу Светога Духа основао Верско добротворно старатељство Уставом Српске

Православне Цркве и трасирао пут за све епархије и парохијске заједнице. И ми данас видимо како оно постоји у скоро свим епархијама наше Цркве (додуше не са истим именом, али са истим начином деловања и устројства) и како је социјална брига неодвојива од мисије Цркве у свим крајевима. Ми своје име нисмо мењали из поштовања према визији почившег патријарха Варнаве и свих оних који су се трудили да у тешким временима оживе социјалну мисију Цркве, а опет свесни да све што чинимо чинимо у име Онога „који познаје име свакога од нас „још од утробе матере његове“. Зато смо одабрали да кроз добра дела и поверење, које се из године у годину повећава код свих наших донатора, волонтера и потребитих, тај призив архaicног у имену мењамо у вечномодеран тон неодвојиво следећи Свету Литургију Цркве и благодарење Богу за сва добра која нам је дао.

spc.rs